

Nghĩa nặng tình sâu

Năm 1957, Bác Hồ trở về thăm quê hương. Từ xa trên con đường đất đỏ, mọi người nhìn thấy xe Bác đến vừa vỗ tay hoan hô vừa reo hò rộn rã.

Xe đến, Bác xuống xe vẫy chào bà con đến đón. Các cháu thiếu nhi ùa ra vây quanh Bác.

Các đồng chí lãnh đạo địa phương định đưa Bác vào nhà khách trước, nhưng Bác đã ngăn lại và nói:

- Tôi xa nhà, xa quê đã lâu, nay mới có dịp về, tôi phải về nhà tôi trước.

Nói rồi Bác đi thẳng về ngôi nhà quê nội. Bác dừng lại trước ngõ mới làm, đưa mắt nhìn bao quát khu vườn quen thuộc một lượt, rồi Bác đi men theo hàng rào râm bụt. Bác bảo:

- Trước đây đường vào nhà tôi đi theo ngõ này.

Vào đến sân, Bác nhìn ngôi nhà tranh quen thuộc của gia đình đã được đồng bào địa phương dựng lại trên nền đất cũ và nói:

- Tôi nhớ chỗ này còn có hàng cây, nay đâu rồi các chú?

Sau đó, Bác đi ra cửa sau chỉ vào chỗ hàng rào nói:

- Nhà tôi trước có cây ổi ngọt ở đây quả sai lắm.

Khi ra ngõ gặp một cụ già, Bác nhìn cụ già rất cảm động và hỏi:

- Có phải ông Điền không?

Bác đi nhanh tới cụ già rồi nắm lấy tay cụ hỏi bằng một giọng ấm áp;

- Anh Điền, anh vẫn khỏe chứ?

Bác nói chuyện với cụ Điền một hồi lâu, rồi sau đó đi sang quê ngoại.

Đứng giữa ngôi nhà tranh đơn sơ, nơi Bác đã sinh ra và lớn lên, Bác thân mật trò chuyện cùng bà con quê nhà.

- Tôi xa quê hương đã năm mươi năm rồi. Thường tình người ta xa nhà, lúc trở về thì mừng mừng, tủi tủi. Nhưng tôi không buồn, không tủi. Tôi rất vui. Vui vì khi tôi ra đi nhân dân còn là nô lệ, bọn đế quốc phong kiến đè đầu cưỡi cổ. Bây giờ tôi về thì đất nước đã được giải phóng, nhân dân đã được tự do. Nói rồi Bác đọc hai câu thơ:

Quê hương nghĩa nặng tình sâu

Năm mươi năm ấy biết bao nhiêu tình.

